

ÚLTIMA PEDRADA

REBEL·LIÓ A LA GRANJA

Pugna electoral Harris - Trump

Els Estats Units d'Amèrica són com un parvulari de nens armats. Gesticulen de manera grollera (d'aquí la indústria cinematogràfica), es peguen entre ells, ploren, acusen al company, li fan la traveta però quan estan a punt de rematar al rival, els dones un Dònuts i somriuen amb aire angelical. Quan es fan grans, crien panxa i als mes espavilats els anomenen congressistes.

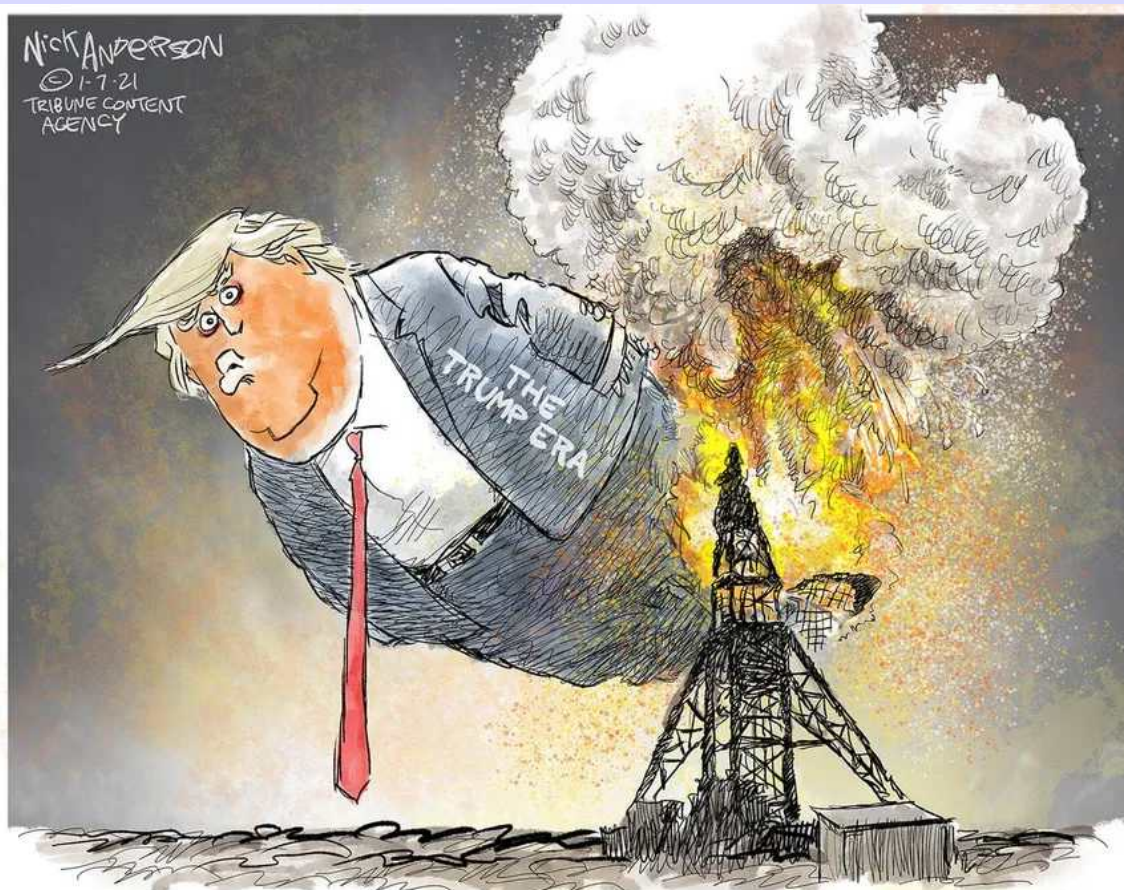
Cada quatre anys agafen un parell de congressistes i els fan barallar per arribar a la casa Blanca, o sigui per ser Presidents del país. No us enganyeu, els dos surten d'aquell parvulari... i es nota. A Amèrica hi ha blancs, negres, grocs, alts i baixos

grassos i prims però tots (menys els pobres) han anat al mateix parvulari. Per això actuen igual. Només hi ha una diferència: els demòcrates acostumen a ser primets i a somriure, els republicans tenen sobrepès (morbidesa) sempre estan de mala llet i duen un fusell sota el braç.

Aquesta vegada hem tingut a dos candidats i mig. Harris, Trump i una mica de Bilden abans de retirar-lo a les quadres. Tots actuen igual... i el fotut és que gairebé tots pensen igual i fan el mateix una vegada

pintada la Casa Blanca. Per què doncs pugnen per una presidència? Se'n diu democràcia. La democràcia és molt seva i exigeix molta feina, molta simulació, molta mentida. Us heu parat a veure als candidats saludant als seus seguidors, les rialles que ensenyen, les dents que ensenyen, les mentides digitals fent veure que han reconegut a un vell amic entre la multitud que els aclama?. Nens. I no negarem que els nens, a vegades, fan gràcia, però resulten força insuportables.

Una vegada escampada la merda, reconeixem que malgrat tot, els que no anem armats preferim la victòria de la Harris, més que res per una qüestió de seguretat i perquè no insulta tant. Repetir l'experiència de la panotxa a la Casa Blanca pot ser massa fins i tot pels americans d'aquell parvulari.